

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Ladislava Derky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **PhDr. E. H.,** zastoupeného JUDr. Radovanem Zubkem, advokátem, se sídlem Dykova 2230, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, čj. MMB/0132551/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2017, čj. 30 A 78/2015-47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 17. 6. 2015 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - Židenice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 12. 2014. Tímto rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil přístavbu provozovny administrativní budovy na adrese J. X čp. X, na pozemku p. č. X, k. ú. Ž., B.. V odvolacím správním řízení bylo podstatou sporu právní posouzení, zda byla přístavba dodatečně povolena v souladu se zákonem, zejména s ohledem na námitky žalobce, jenž je vlastníkem pozemku přímo sousedícího s pozemkem, na kterém přístavba vznikla.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku odkázal na § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném

pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) a uvedl, že se ztotožnil s tím, jak správní orgány vyhodnotily soulad stavby s veřejným zájmem. Úpravu směrné části Územního plánu města Brna (dále jen ÚPmB) krajský soud nepřezkoumával, neboť žalobce napadl pouze správní rozhodnutí a na výzvu, aby sdělil, zda chtěl zahájit i jiný typ řízení (např. o zrušení opatření obecné povahy), nereagoval. Krajský soud shledal, že se žalovaný zabýval souladem s platnou územně plánovací dokumentací; stavba se nachází ve stabilizovaných plochách všeobecného bydlení, kde je předmětný typ stavby přípustný. Při vypořádání žalobních námitek týkajících se zastínění vycházel krajský soud ze znaleckého posudku M. T., podle kterého je proslunění bytových jednotek nadlimitní. Podrobně též vyložil, z jakých důvodů nebral v potaz znalecké posouzení Ing. J. K.. Krajský soud neshledal ani nedodržení podmínek pro vydání dodatečného povolení ani nedostatky v posouzení možného zhoršení pohody bydlení. Žalobce navrhl k důkazu spis Městského soudu v Brně sp. zn. 30 C 226/96, avšak krajský soud jej neprováděl, neboť tento důkaz shledal nadbytečným.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění stížnosti namítl, že krajský soud učinil bez věrohodného odůvodnění závěr, podle kterého nelze dovodit nezákonné průtahy správních orgánů, jež by mohly způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel považuje tento závěr za neadekvátní a nesprávný. Ještě v roce 2011 nebyla stavba v souladu s veřejným zájmem (žalovaný rozhodnutím z 22. 9. 2011 zrušil dodatečné povolení stavebního úřadu z 11. 4. 2011) a nezákonné průtahy v řízení tak způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud opomenul množství stížností na nečinnost stavebního úřadu i opakované výzvy k činnosti. Podle stěžovatele bylo správní řízení *„zcela neospravedlnitelným způsobem prováženo fatálními průtahy“*; stěžovatel má za to, že *„stav způsobený správním orgánem nemůže být napraven tím, že se bude čekat do r. 2012, kdy se MČ Brno – Židenice snažila celý stav zhojit v zájmu stavebníka podáním žádosti, aby byla provedena úprava směrné části Územního plánu města Brna, a to úpravou funkčního typu stabilizované plochy BC-stab. na BO-stab. pro celou jižní část plochy podél ulice J. mezi ulicemi R. a P. a celkové výměře 2800 m². (...) je zřejmé, že dodatečné povolení tak nemohlo být vydáno až do r. 2013, neboť stavba se nacházela v ploše čistého bydlení, a tak nebyla a ani nemohla být v souladu s veřejným zájmem.“*

[4] Krajský soud podle stěžovatele nepostupoval správně, snažil-li se zhojit postup správních orgánů, které jako základní argument uvedly, že *„stavebník musí v řízení prokázat, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem“* namísto toho, aby *„stavebník jednoznačně prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem“*. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, čj. 10 Ca 220/2004-26, publikovaný pod č. 804/2006 Sb. NSS, a na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 403/98. Stěžovatel má stále za to, že dodatečným povolením stavby došlo k nezákonnému zásahu do jeho vlastnických práv, protože stavebník neprokázal soulad s veřejným zájmem, nebyly tedy splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby.

pokračování

[5] K posouzení zastínění stěžovatel namítl, že by se mělo vycházet ze skutečného stavu stavby (z její obhlídky); není-li místnost využívána, nelze s ní počítat. Ze znaleckého posudku M. Tesaře nelze vycházet, neboť jeho závěry se snaží vyhovět snaze správních orgánů o legalizaci nezákonné stavby. Podle stěžovatele měl být zadán nový znalecký posudek.

[6] Stěžovatel namítl, že krajský soud nekriticky převzal závěry správních orgánů o nezvýšení hřebene střechy a nezvýšení hraniční zdi, aniž by je konfrontoval s obsahem správního spisu; z odůvodnění není zřejmé, zda bylo provedeno dokazování.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem vyhodnotil žalobní námitky a v kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by vyvracely jeho závěry. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Krajský soud usnesením ze dne 16. 5. 2017, čj. 30 A 78/2015-42, stěžovatele vyzval, aby sdělil, zda se domáhá zahájení i jiného typu řízení než toho, kterým se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že nebude-li stěžovatel na výzvu reagovat, soud bude vycházet z toho, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, a poučil ho, o čem soudy ve správním soudnictví rozhodují. Stěžovatel na výzvu nereagoval. Krajský soud proto správně vycházel z toho, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Stěžovatel podanou žalobou zpochybnil rozhodnutí žalovaného, který zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí dodatečně povolující změnu stavby (dodatečné povolení přístavby). Z uvedeného musí vycházet i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

[10] Argumentace stěžovatele, který z důvodu průtahů v řízení před správními orgány považuje správní rozhodnutí za nezákonná, a to s ohledem na údajnou účelovost tohoto postupu správních orgánů, není správná. Judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 26. 10. 2006, čj. 6 Ads 50/2005-63), dospěla k závěru, že průtahy řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách. Dotčený účastník správního řízení se takovému jednání může bránit podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, podat následně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., případně se domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu

způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Nejvyšší správní soud v tomto směru nezpochybňuje, že správní orgány zřejmě v řízení nepostupovaly dostatečně rychle, ale pouze z tohoto důvodu nelze dovodit, že je nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost (domyšleno do důsledku, kdyby měl být správný tento právní názor stěžovatele, v případě existence průtahů by bylo jakékoliv správní rozhodnutí, byť vydané v souladu s právem, nutno zrušit, což by vedlo ke zcela absurdnímu a neudržitelnému stavu s velmi negativními dopady pro správní praxi i účastníky řízení). Rovněž krajský soud nevyloučil možnou existenci průtahů, neshledal však, že by uvedené mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jednotlivými průtahy se přitom zcela správně nezabýval detailně, neboť takový přezkum by byl na místě, podal-li by stěžovatel žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu; v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu byl jeho závěr vyjádřený v konečném rozhodnutí odůvodněn dostatečně.

[11] Správní řízení tvoří až do pravomocného rozhodnutí jeden celek; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. Není proto podstatné, že se stavební úřad v prvostupňovém správním rozhodnutí zabýval souladem dodatečně povolené změny stavby s územním plánem účinným od 14. 8. 2014, byť byla tato aktualizace územního plánu rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2015, čj. 67 A 15/2014-551, zrušena. Žalovaný totiž uvedené ve svém rozhodnutí zohlednil a výslovně uvedl (str. 7 posl. odst. rozhodnutí): *„K aktualizaci Územního plánu města Brna vyhlášené opatřením obecné povahy 3/2014 již nelze přihlédnout, neboť toto opatření obecné povahy bylo v mezidobí zrušeno rozsudkem Krajského správního soudu v Brně. Zrušení aktualizace územního plánu na posouzení věci nic nemění, neboť změna směrné části územního plánu byla provedena již dříve a s aktualizací územního plánu nesouvisí.“* Žalovaný rovněž posoudil soulad dodatečně povolené změny stavby s územně plánovací dokumentací po její změně na žádost Úřadu městské části Brno, Brno – Židenice; uvedl (str. 5 odst. 2. rozhodnutí): *„Dle této územně plánovací dokumentace se posuzovaná stavba nachází ve stabilizovaných plochách všeobecného bydlení, kde je předmětný typ stavby přípustný.“* Úprava funkčního typu z původní plochy čistého bydlení (BC) na plochu všeobecného bydlení (BO) byla provedena právě úpravou směrné části územního plánu 12. 9. 2012. Žalovaný se proto souladem dodatečně povolené změny stavby se změněnou směrnou částí územního plánu zabýval.

[12] V projednávané věci byla změna stavby dodatečně povolena podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého „[s]*tavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.*“ Soulad stavby s veřejným zájmem prokazuje stavebník, a to předložením podkladů a dokladů jako k žádosti o stavební povolení. Sledování existence veřejného zájmu na dodatečném povolení stavby se musí v každém jednotlivém případě uskutečňovat z hlediska posouzení splnění podmínek

uvedených v § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona. Správní orgány, případně soud, které posuzují rozhodnutí o dodatečném povolení stavby tak zkoumají především splnění předpokladů uvedených v citovaném ustanovení za slovem „zejména". V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 9. 3. 2005, čj. 3 As 33/2004-68, ve kterém byl vysloven závěr, že má-li být v řízení o dodatečném povolení stavby, vedeném podle § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona, zkoumán veřejný zájem, musí se tak stát především z hledisek, jež jsou v tomto ustanovení demonstrativně vypočtena. Stavební úřad postupuje zákonným způsobem, jestliže po ověření splnění uvedených podmínek zohlední jako okolnost svědčící veřejnému zájmu i příčinu existence nepovolené stavby a potřebu chránit dobrou víru stavebníka a jeho vlastnické právo v situaci, kdy závadný právní stav existující stavby nelze stavebníkovi žádným způsobem přičítat.

[13] K uvedenému závěru Nejvyšší správní soud dodává, že ve věci sp. zn. 3 As 33/2004 byla posuzována věc skutkově shodná v tom aspektu, že existenci nepovolené stavby bylo nutno přičíst pochybení stavebního úřadu při doručování rozhodnutí o povolení stavby stěžovateli, tudíž stavebník byl v dobré víře, že jím realizovaná přístavba je v souladu s pravomocným stavebním povolením. Nejvyšší správní soud plně odkazuje na právní úvahu obsaženou v citovaném rozsudku z 9. 3. 2005, čj. 3 As 33/2004-68, podle které „[p]*ři hodnocení takových skutečností je třeba navíc přihlédnout také k negativnímu důsledku, jež by byl způsoben rozhodnutím o odstranění stavby ve sféře oprávněných zájmů stavebníků. Rozhodnutím o odstranění stavby vždy dochází k zásahu do vlastnického práva, jež je ústavně zaručeno. Tento zásah je ústavně aprobovaný, děje-li se v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany práv druhých a ochrany obecných zájmů, zejména lidského zdraví, přírody a životního prostředí. S ohledem na čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod však musí jakékoliv omezení vlastnického práva šetřit jeho podstatu a smysl; z toho je pak třeba dovodit nejen to, že omezení vlastnického práva se může uskutečnit pouze v přiměřené míře, nýbrž také to, že k němu lze přistoupit pouze tehdy, je-li takové opatření přiměřené zájmům, jejichž ochrana je tímto opatřením sledována. I když tedy stavební zákon předpokládá odstranění stavby, jež nebyla pravomocně povolena, jakožto opatření šetřící veřejný zájem (v daném případě veřejný zájem, aby stavba byla v souladu např. se stavebními standardy a neodporovala veřejnému zájmu na využití území), jež je ústavně přípustným omezením vlastnického práva, pak v daném konkrétním případě by takové opatření vzhledem k okolnostem případu, mezi něž je nutno zahrnout kromě splnění zákonných požadavků v § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona též skutečnost, že stavebníci absenci pravomocného povolení stavby ani nezavinili, ani o ní nemohli vědět, bylo opatřením zřejmě nepřiměřeným. Zájem na přiměřené ochraně subjektů, jež jednají v dobré víře, a na ochraně jejich vlastnického práva před nepřiměřeným zásahem, spočívajícím v daném případě v nařízení odstranění stavby, je třeba v materiálním právním státě považovat za součást veřejného zájmu obecně, a tedy i veřejného zájmu ve smyslu cit. ustanovení stavebního zákona.*"

[14] Stavebník i správní orgány svým povinnostem dostáli. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, a to aniž by se snažil zhojit nesprávný postup správních orgánů, jak namítl stěžovatel. V rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby je výslovně uvedeno, že stavebník splnil požadavky podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad dospěl k závěru, že zákonu ne zcela odpovídající formulace obsažená v

odůvodnění napadeného rozhodnutí („*[s]tavebník také musí v řízení prokázat, že stavba není v rozporu s veřejnými zájmy*“) nezakládá důvod pro kasaci výroku rozhodnutí z důvodu tvrzené nezákonnosti. Z přezkoumatelného závěru krajského soudu je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný i jakým způsobem postup stavebníka i postup správních orgánů posoudil. Proto též Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu (obsažené zejména v jeho odst. [16]), v němž je opačná argumentace v konkrétní žalobcově věci s ohledem na obsah spisů správně odmítnuta jako formalistická.

[15] Správní orgány postupovaly v souladu se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, čj. 10 Ca 220/2004-26, publ. pod č. 804/2006 Sb. NSS, neboť neaplikovaly správní uvážení, ale vycházely z toho, že stavebník prokázal splnění všech podmínek, jejichžsplnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení). Nemohlo tak dojít ani k dodatečnému povolení neoprávněné („černé“) stavby (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III. ÚS 403/98), a vlastnické právo stěžovatele zasaženo nebylo.

[16] Kasační námitka týkající se zastínění je shodná s žalobní námitkou. Nejvyšší správní soud je stejně jako krajský soud názoru, že znalecký posudek M. T. je formálně bezvadný, přezkoumatelný a logicky odůvodněný; tento posudek také popisuje rozdílnost oproti znaleckému posouzení Ing. J. K., které stěžovatel nezpochybnil. V uvedené situaci nebyl důvod k vyžadování dalšího znaleckého posudku. Námitku stěžovatele, podle které (ve vztahu ke znaleckému závěru posuzujícímu zastínění), není-li místnost využívána, nelze s ní počítat, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Rozhodnou okolností pro posouzení zastínění je celý byt, nikoliv jen místností, které se stěžovatel podle své vůle rozhodl užívat. Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, z níž vycházeli oba znalci, v § 3 písm. h) vymezovala byt jako *soubor místností (...), který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.* Stěžovatel nerozporoval, že i poslední místnost ve dvorním traktu je určena k trvalému bydlení, pouze uvedl, že není zrekonstruována a jako obytná místnost není užívána. To však nic nemění na jejím účelovém určení. I tuto místnost je proto potřeba zahrnout do souboru místností, které tvoří byt, jehož proslunění a osvětlení je posuzováno.

[17] Z vypořádání námitek o údajném zvýšení hřebene střechy a hraniční zdi v napadeném rozsudku je zřejmé, z jakých podkladů krajský soud vycházel. Při posouzení stěžovatelem tvrzeného navýšení hřebene střechy uvedl v odstavci [30] rozsudku, že „*podle spisového materiálu se na nyní řešené přístavbě žádný hřeben střechy nenachází. Žalobce v této rovině rozporuje provedení opravy či nástavby uliční části domu, která je však předmětem samostatného správního řízení. V daném případě lze samozřejmě konstatovat, že k zastřešení přístavby došlo, což zcela jistě vyplývá ze samotného charakteru pojmu přístavba. K zastřešení však došlo prodloužením stávající střechy uliční části domu J. 52, přičemž se střecha směrem k nemovitosti žalobce svažuje dolů, z povahy věci bez štítové zdi, a končí ve stejné výšce (viz dále), v jaké byla dělicí zeď mezi pozemky.*“ Při posouzení stěžovatelem tvrzeného navýšení hraniční zdi krajský soud odkázal např. na písemnost „Požárně bezpečnostní řešení stavby (...)“, z něhož vyplývá, že zeď je vysoká 2,2 m, s čímž koresponduje projektová dokumentace i rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2004, čj. 30 C 226/96-111,

pokračování

na který odkazoval i stěžovatel. Námitka nekritického převzetí závěrů správních orgánů je proto nedůvodná.

[18] Závěr, týkající se zastínění stěžovatelova pozemku, přijal krajský soud při vypořádání žalobní námitky o zhoršení pohody bydlení, resp. kvality prostředí. Pohoda bydlení (v nyní platných stavebních předpisech byl tento pojem nahrazen pojmem „kvalita prostředí“ s obdobným obsahem, srov. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) je předurčována kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, mezi které patří i proslunění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116). Pohoda bydlení, resp. kvalita prostředí je samozřejmě mimo jiné dána též prosluněním pozemku; to však bez dalšího neznamená, že se v projednávané věci žalovaný možným zásahem do tohoto stěžovatelova práva dotčeného dodatečně povolovanou stavbou nezabýval. Krajský soud se zabýval žalobní námitkou o negativním vlivu stavby na stěžovatelovu *„nemovitost a jeho pohodu bydlení, a to zejména tím, že v důsledku přístavby došlo k poklesu proslunění“* (čl. V. bod 4. žaloby). V dostatečném rozsahu tuto námitku vypořádal nejen v odstavci [32] svého rozsudku, ale ve značné podrobnosti i v předcházejících odstavcích [24] až [31]. Nejvyšší správní soud považuje vypořádání uvedené žalobní námitky krajským soudem za adekvátní a neshledává potřebu správné úvahy a závěry krajského soudu znovu opakovat.

[19] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu